

ГРИЗАНКА

— Мишка, мишка! — извика уплашена по-голѣмата сестричка.

— Кжде, кжде е? — дотърча малкото сестриче Милка.

— Ето я! Знаешъ ли, охъ, качи се върху мене! Азъ изваждахъ сухия хлѣбъ отъ кошницата. Тя изскочи оттамъ и право върху мене. Ето я подъ масата! Виждашъ ли я?

— Виждамъ я, колко е мъничка!

Пристигна и бащата.

— Татко, вижъ мишка подъ масата!

— Доведете котката! — рече бащата.

По-голѣмата сестричка излѣзе, донесе котката и я пушна подъ масата.

Мишленцето се бѣше свило въ самия жгълъ и отъ тамъ уплашено поглеждаше съ чернитѣ си очички. Котката съ единъ скокъ го сграбчи между збитѣ си. После излѣзе на двора. Приклекна въ тревата и разтвори уста. Примрѣлото мишленце се намѣри между дветѣ ѝ лапи.

— Сита е, скоро не ще го разкъса, — каза бащата.

— Гледайте какъ трепери! Горкичкото! Татко, защо маца го изпуща? — попита малката Милка.

— Играе си.

— Татко, като изпустне маца мишчето пакъ, хайде да я изпждимъ. Да оставимъ мишчето да избѣга.

— Мълчи, Милче! Не ставай глупава! Ами кой нагрива хлѣба?

Милка замълча. Следъ малко тѣ влѣзоха да обѣдватъ. Следъ обѣда бащата легна да спи. А Милка тозчасъ се озова на двора. Котката още си играеше съ мишлето. Щомъ го пушна за малко, Милка сложи кракъ между тѣхъ и изпжди котката. Мишлето се скри въ чемшира.

— Хайде, мишленце, тичай по-скоро, по-надалечъ! — шепнѣше Милка.

Ами ако усѣти баща ѝ?

— По-далечъ, мишленце, тукъ е опасно! — И съ върха на обувката си тя го избута. Но замаяното мишле се заклати налѣво и надѣсно, и се упжти тъкмо къмъ котката.

— Охъ, колко си глупавичко! Кжде отивашъ? Право въ устата на котката!

Милка се огледа и видѣ наблизу една дѣсчица. Съ малка пржчица намѣсти мишлето върху дѣсчицата. Закрепи го и така го отнесе, та го пушна презъ прозореца въ обора.